

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1143

09.02.2025 (136)

Izobraževanje zlobnega genija

ki ga je napisal Gerhard Lauck

9. del

Četrto poglavje "Strokovnjak"

Z leti sem postal *priznana avtoriteta na svojem strokovnem področju*. Iskale so me vlade, polvladne organizacije in zasebna podjetja. Večkrat so me na svoje stroške poslali v Evropo. To je običajno pomenilo, da so me želeli imeti za pričo ali za razgovor.

Poleg stroškov sem jim z veseljem pomagal *pro bona*.

Po drugi strani pa so mi komercialni subjekti za moje storitve včasih dobro plačali! Svoj honorar sem podaril neprofitni organizaciji.

Neredko se je zgodilo, da je tuja vlada priznala pomen mojega dela v uradnih publikacijah in notranjih dokumentih.

V mojem osebnem arhivu je več pisem, ki so jih podpisali najvišji vladni uradniki, med njimi tudi kolegi treh članov predsedniškega kabineta ZDA, Ovalne pisarne ter direktorjev FBI in CIA!

Nekoč so me obvestili, da sem bil "glavna tema pogovora" na srečanju evropskih vladnih uradnikov z direktorjem FBI Freehom, ko je pristal v Nemčiji. Očitno je bil popolnoma presenečen. Nikoli ni slišal zame. To ni bilo presenetljivo, saj sem večino svojega dela opravljal v Evropi.

Moje prepletene izkušnje na več področjih in v več državah so mi skupaj z analitičnim umom pogosto omogočile, da sem videl stvari, ki jih drugi ljudje, celo strokovnjaki na teh področjih, niso opazili!

Eden od presenečenih strokovnjakov mi je povedal: *Ko ste mi prvič povedali, vam nisem verjel. Vendar ste imeli prav! Kako ste vedeli???*

Te besede me niso presenetile. V preteklosti sem jih že večkrat slišal.

Vsekakor mi je delo "strokovnjaka" prineslo veliko lepih spominov.

Nekoč je upokojeni agent politične policije (*Verfassungsschutz*), ki je pričal na nemškem sodišču, o mojem delu govoril s tako velikim spoštovanjem, da sem bil ganjen. Ker je to povedal nasprotnik, mi je to očitno pomenilo več, kot če bi mi to povedal oboževalec. To priznanje je bilo omenjeno celo v tisku.

Poskus atentata

Moje delo je bilo včasih nevarno!

Nekoč je v mojo sobo dejansko prišla paketna bomba. Že sem jo držal v rokah. Takrat sem začutil, da je nekaj čudnega, in poklical policijo. Strokovnjak za bombe je sporočil, da bi me ob eksploziji zagotovo ubila!

To ni bil edini bombni napad, ki sem ga doživel, vendar je bil najbližje temu, da bi končal moje življenje.

Kljub temu pa na poskus atentata rad gledam kot na najbolj iskren kompliment.

Moje pričanje v sodnem procesu proti teroristom

Moje pričanje na nekem terorističnem sojenju je bilo še posebej nepozabno. Tukaj je zgodba o mojem potovanju v Bückeburg leta 1979.

Ko je moje letalo prispelo na mednarodno letališče, so me napadli novinarji. Vnaprej mi je bilo naročeno, *naj novinarjem ne govorim ničesar*. Stisnil sem zobe in nisem spregovoril niti ene same besede. Niti svojega običajnega "Brez komentarja!"

V čakalnici so me še naprej preganjali novinarji. Rekel sem si, da se jim bom kmalu izognil, ko se bom vkrcal na povezovalni let.

Vendar sem se motil! Pol ducata jih je šlo z mano na letalo!

Ko je letalo pristalo na naslednjem letališču, je začelo krmariti po vzletno-pristajalni stezi. Vendar se je ustavilo, še preden je doseglo vrata. Vsi, tudi jaz, smo se spraševali, kaj se dogaja. Potem sem se zavedel: Ali je to povezano z

mano?

Slišal sem, da se vrata odpirajo. Prišla je stevardesa in mi rekla, naj ji sledim. Poslala me je po rampi v čakajoče vozilo. To vozilo me je odpeljalo na območje z omejenim dostopom.

Ob mojem prihodu so se mi približali trije moški v uličnih oblačilih. Predstavili so se kot policisti.

Eden me je obvestil: *V enem od njih so mi sporočili: Sprejemamo poostrene varnostne ukrepe, ker obstaja bojazen, da bi lahko prišlo do poskusa atentata na vas!*

Nato smo se vsi štirje odpeljali do čakajočega vojaškega helikopterja in vzleteli. Med letenjem nad mestom sem opazil nekaj žensk, ki so se sončile na strehi. Na žalost nisem mogel videti, ali so bile zgoraj brez, ker smo bili previsoko. Vsaj s helikopterjem sem se peljal brezplačno.

Pristali smo na podeželski cesti sredi ničesar. Tam so nas čakali štirje avtomobili. Eden je bil namenjen nam štirim, drugi trije pa dodatni varnostni službi. Nato smo se odpeljali do prijetnega hotela na obrobju poti. Ti trije policisti so ostali z mano 24 ur na dan.

Večerja, vino in pogovor so bili zelo prijetni. Eden od policistov je povedal šalo, ki se je glede na njegov poklic zdela nekoliko nenavadna.

Dober Nemec mora v svojem življenju početi štiri stvari: napisati knjigo, zgraditi hišo, biti oče otroka in biti vsaj enkrat aretiran.

Naslednje jutro smo se odpeljali v zapor z najvišjo stopnjo varovanja. Iz varnostnih razlogov je tu potekalo sojenje skupini teroristov. Na tem sojenju sem moral pričati.

Dogodki v sodni dvorani so bili nepozabni, da, celo dramatični.

To je bil *največji neonacistični teroristični proces v povojni nemški zgodovini*.

Vsem mojim prijateljem je bila grafika všeč. Nasprotna ekipa jih je sovražila. Namesto da bi to preprosto označili za razliko v okusu, so vztrajali in iz tega naredili velik posel. Joj, nekateri ljudje!

Televizijski stolp se je med predvajanjem posebej odvratne oddaje po naključju zrušil. Naše poročanje o tem dogodku je vključevalo umetnikovo zelo stilizirano upodobitev te nesreče. Objavljena je bila tik pred *tem*, ko sem prejel povabilo za nastop v tej oddaji.

Razlika med besedama "ali" in "prek" je bila v tem primeru ključnega pomena. Namreč, *svoboda ali revolucija!* v nasprotju s *svobodo skozi revolucijo!* "Tožilec" je bil tako razburjen, da je zagrozil, da ne bo upošteval moje imunitete in me bo dal aretirati kar v sodni dvorani. Zvenel je resno.

Tokrat sem bil le *gostujoča zvezda s kratko, a pomembno stransko vlogo*. Z drugimi besedami, bil sem "priča obrambe" in ne "obtoženec". Kljub temu mi je moral režim uradno odobriti začasno imuniteto pred aretacijo, preden sem privolil v

sodelovanje v tej posebni oddaji.

Najprej je "zagovornik" imel govor, v katerem je pojasnil, zakaj se moja imuniteta NE sme kršiti.

Nato je imel glavni "obtoženec" Michael Kühnen enak govor.

Temu znanemu disidentu in mojemu tesnemu tovarišu so sodili skupaj z več drugimi ljudmi. Sodišče je priznalo, da ni sodeloval pri njihovih "zločinih". Vendar je bil kljub temu obsojen na štiri leta zapor! Zakaj? Ker je delil njihova ideološka prepričanja, so ga imeli za "intelektualnega pobudnika". To je bilo dovolj, da je bil kazensko odgovoren.

Medtem ko so to počeli, sem v mislih pripravljaj svoj, nujno zelo kratek govor. Namreč, kaj bi odločno zakričal takoj, ko bi me aretirali.

Toda nato se je "ožilec" umaknil.

Čestitati mu moram za njegove igralske sposobnosti! Nekaj časa nas je res spravljal ob živce.

V vsakem primeru je bil preostanek dneva nepričakovan.

Po nastopu na sodišču so me v hotelski sobi lahko obiskali trije prijatelji.

Seveda smo domnevali, da je bila soba okužena s prisluhi. Sporazumevali smo se tako, da smo pisali na listke papirja in jih nato sežigali v pepelniku. Med tem smo politično policijo strašno nadlegovali. Nič osebne. Samo zaradi žuželk. (Ko so odšli, so bili policisti videti osupli in razočarani!)

Ena od mojih obiskovalk je bila moja "Ersatz-Mutti" ali "nadomestna mama" Ursula. Z možem Kurtom sta imela vodilno vlogo v nacionalistični organizaciji za pomoč zapornikom. Tretji obiskovalec je bil mlad francoski aktivist, ki je pomagal Kühnu med njegovim izgnanstvom v Franciji. (Nekaj let pozneje je bil ta Francoz napaden in grozljivo pohabljen.)

Na povratku sem se ustavil v Chicagu, kjer sem doživel usodno srečanje.

Množični mediji

Hitro sem spoznal, da so si mediji zaslužili sloves nesposobnih in pristranskih.

Sprva sem vedno poskušal razumno in natančno predstaviti svoja stališča. Vendar je bilo to vedno prezrto.

Nazadnje sem se odločil, da bom vedno dodal vsaj en nezaslišan in krvoločen citat. Podobno kot simbolni prizor seksa v filmu, ki ne govori o seksu, a Hollywood vseeno vztraja pri tem.

En intervju je bil tako popačen, da ga ne bi prepoznal kot svojega, če ne bi bil omenjen z mojim imenom.

Kolega mi je povedal, da ga je po objavi njegovega intervjuja poklical novinar in

se mu opravičil: "Nisem napisal tako! Urednik ga je popolnoma prepisal!"

Drugi novinar, katerega starši so bili prijatelji moje družine, je zavrnil nalogo: *Ne bom napisal, kar hočejo... in oni ne bi natisnili tega, kar bi jaz napisal!*

Znanec, ki se je z mediji ukvarjal na povsem nespornem področju, mi je zagotovil, da so mediji tudi tam delali veliko napak.

Eden od novinarjev je celo spremljal mojo ostarelo mamo! Poklicala sem njegovega šefa na dom: *Če bo naslov moje družine objavljen v vašem časopisu, vam bom vrnil uslugo. Objavil bom naslove novinarja, njegovega šefa in šefa njegovega šefa!*

Nastali članek je bil eden najbolj zlobnih, kar sem jih kdaj videl. Toda v njem NI bilo družinskih naslovov.

Seveda so mediji vedno navajali očitno skrajno sovražne in pristranske vire kot "zanesljive". Toda to je imelo tudi svojo prednost. Na enem od mojih sojenj leta pozneje je nemški vladni uradnik isti vir označil za zanesljivega. Nič čudnega, da so bile njihove obveščevalne informacije precej napačne! Naš domnevni sovražnik je bil dragocen, čeprav blaženo neveden posrednik lažnih informacij. Bog jih blagoslovi!

Predstavljajte si naslednji scenarij. Odločite se, da boste obiskovali tečaj judovske zgodovine. Profesor vstopi v učilnico. Na sebi ima nacistični trak. Naroči vam, da morate kot glavno knjigo kupiti *Mein Kampf*. Ali menite, da bo ta predmet nepristranski?

Odkrito povedano, večina "literature" o tretjem rajhu ni nič manj pristranska! Ne glede na vaša stališča si zaslužite dejstva! Če ne najdete "objektivne" knjige, preberite *odkrita* subjektivne knjige z OBA strani.

Kakorkoli že, sovražni tisk je svojo žrtev na splošno prikazoval bodisi kot smešnega krekerja bodisi kot strašno grožnjo. Slednje je za novinarja predstavljalo večjo zgodbo. Tudi za nas je bila boljša. Poleg tega so uradne nemške vladne publikacije prijazno potrdile naš pomen.

Naš "medijski paket" je pozneje vključeval fizične izvode vseh desetih naših tabloidnih časopisov in knjižico. Knjižica z naslovom "*Uvod v NSDAP/AO: Boj gre naprej!*" je vsebovala obsežne citate iz osrednjih medijev, kronologijo NSDAP/AO in različne članke. Včasih smo ji dodali celo video kaseto. Tudi najbolj len novinar bi lahko izluščil dovolj informacij, da bi napisal svoj zabavni članek. (Imeli smo tudi izdajo v nemškem jeziku.)

Že na začetku in sredi sedemdesetih let prejšnjega stoletja smo se začeli pojavljati v medijih. Med temi zgodnjimi prispevki sta bila članek na prvi strani lokalnega časopisa v Lincolnu in članek v nedeljski prilogi časopisa *Omaha World-Herald*. Pri slednjem je sodeloval moj prijatelj George, stari Rockwellov aktivist.

Ko je FBI Georgea vprašal, ali me pozna, je odgovoril, da ne, vendar bi me rad

spoznal! FBI naju je prijazno povezal. Postala sva prijatelja. Predstavil mi je številne dragocene stike!

Veliko mojih potovanj v tujino so financirale vlade, z vlado povezani mediji in zasebni mediji. Včasih so mi izročili le kupček bankovcev za 100 dolarjev. To je bilo nekako tako kot pri profesionalni rokoborbi. Sovražnost je bila le del igre.

Ne želim namigovati, da so se strinjali z mojimi stališči. Ravno nasprotno! Ampak, hej, posel je posel. Mediji so prostitutka. Hočejo dobro zgodbo. Dobra zgodba pomeni dobiček. Jezusa bi prodali za trideset srebrnikov ... in nato podpisali pogodbo za knjigo in film z Judom.

Še bolj patetični so bili novinarji, ki so bili očitno iskreni v svoji nenaklonjenosti in želji, da bi nam škodovali. Prav tako zlahka so jih izigrali, vendar brez dobička zanje in brez škode za nas. Prav nasprotno: Njihova očitno iskrena sovražnost jih je naredila bolj verodostojne kot vir lažnih informacij.

Nekaj intervjujev je bilo še posebej zabavnih.

Moj intervju z Ranom Ratherjem na *CBS Sixty Minutes* leta 1979

Njegovo prvo vprašanje je bilo naslednje: *Veste, da ste bogati bogataš, ki neonacistično podzemlje v Nemčiji oskrbuje s propagandnim gradivom, denarjem in orožjem. Ali to drži?*

Njegov izraz na obrazu je bil resen. Moral sem se kar potruditi, da se nisem smejal. (Ne spomnim se, ali je bilo to vprašanje uporabljeno v oddaji ali ne.)

Ko je bil ta intervju predvajan januarja 1979, je bil v njem od blizu posnet naš poštni predal 6414 v Lincolnu v Nebraski. Rezultat so bile vreče pošte, ki so bile več tednov vsak dan. Več kot 90 % te pošte so predstavljale preproste prošnje za informacije. Preostanek je bil enakomerno porazdeljen med pošto oboževalcev in sovražno pošto ... Ko je bil ta intervju ponovno predvajan julija 1979, smo prejeli še več pošte kot prvič.

Moj intervju s Chrisom Wallaceom v oddaji *ABC Primetime* leta 1992

En del intervjuja je potekal takole:

Wallace: *Če je bil Hitler tako velik človek, zakaj je izgubil vojno?*

Lauck: *Prvič, bil je v veliki številčni premoči. Drugič, bil je izdan. Tretjič, bil je preveč človeški.*

Wallace: *Hitler je bil preveč human?*

Lauck: *Da.*

Wallace: *Hitler je bil preveč človeški?*

Lauck: *Da, Adolf Hitler je bil največji človek, ki je kdajkoli živel. Vendar je bil preveč human. Te napake ne bomo več ponovili.*

Center Simona Wiesenthala je kasneje citiral zadnji del. Natisnjen je bil na zunanji strani poštno ovojnico za zbiranje sredstev.

Wahrheit macht frei! (Resnica osvobaja!)

V tem švedskem dokumentarnem filmu sem bil v ospredju. Bil je skoraj kot plačan oglas. Zlovešča glasba, ki je bila uporabljena v zvočni podlagi, je bila smešna. Spominjala je na gangsterski film ali celo grozljivko. Kasneje so ga predvajali v ducatu držav.

Na zadnji strani te knjige je še veliko obsežnejših citatov iz tiskanih medijev.

* * * * *

Iste vlade, ki so bile osuple nad *konceptom svobode govora*, so ga kljub temu poskušale izkoristiti v svojo korist. Seveda ne na vzhodu, temveč na zahodu. Proti nam!

Verjetno so upali, da bodo s tem pritiskali na zahodne vlade, da nas bodo "zatrle". Če je bil to njihov namen, potem jim je spodletelo.

Pravzaprav so se ustrelili v nogo!

Zgodbe, ki so jih posredovali medijem, so bile pogosto zelo odmevne. To brezplačno oglaševanje je bilo vredno zlata. Pri tem ni bilo pomembno, ali so bili mediji *voljni sodelavci* ali *nevedni pešaki*. Imam več zvezkov z izrezki novic.

Eden mojih najljubših je intervju v britanski izdaji revije *Reader's Digest* z naslovom: *Zlobni genij nemških neonacistov!* Bil sem zelo zabaven. Toda počutil sem se tudi počaščenega.

Nenavadno je, da je druga revija, *Der Spiegel*, citirala župana mojega mesta, ki me je označil za "vzornega državljana".

Katera različica je pravilna: zlobni genij ali vzorni državljan?

NSDAP/AO je največji na svetu
Ponudnik nacionalsocialistične propagande!
Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih
Na stotine knjig v mnogih jezikih
Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

